

Arrest

nr. 255 235 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 17 februari 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart op grond van de wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner.

Met de thans bestreden beslissing wordt zijn verblijfsrecht beëindigd, op grond van de volgende motieven:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische geregistreerde partner C. M. (RR: ...) na indiening van een bijlage 19ter dd. 31.07.2019. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 17.02.2020. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het werd de wettelijke samenwoning stopgezet op 19.06.2020. De gezinshereniging blijkt aldus achterhaald. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene daarom worden beëindigd.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 24.06.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 02.07.2020. Daarop legde hij volgende documenten voor:

- Inschrijvingsbewijs dd. 23.09.2019 aan Artevelde Hogeschool*
- Attest OCMW dd. 13.07.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt*
- Foto's met kindje en kleertjes/een geschenkje alsook eenmalige storting van 150 euro in juli 2020*

Het aan betrokkene op 02.07.2020 betekende onderzoek vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. De wettelijke samenwoning werd immers afgesloten op 11.07.2019 tot 19.06.2020. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest waarvan evenmin 1 jaar in het Rijk.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° lijken evenmin van toepassing. Betrokkene heeft evenwel met referentiepersoon een gezamenlijk kind van Belgische nationaliteit, zijnde N. C., L. S. (RR: ...). Uit het dossier kan echter niet blijken dat betrokkene het recht van bewaring over referentiepersoon zou uitoefenen of omgangsrecht zou hebben. Hij legt enkele foto's voor van met een kindje en foto's van kleertjes/een geschenkje dewelke betrokkene zou gekocht hebben voor haar. Daarnaast legt hij ook een eenmalige storting van 150 euro voor die uitgevoerd werd in in juli 2020, meer bepaald 4 dagen na betekening van voormeld onderzoek. Ook het rekeningetje van de Hema dateert van na betekening onderzoek. Er kan niet blijken dat betrokkene dit voor het onderzoek ook reeds deed of dat hij na betekening van het onderzoek en tot op heden nog steeds de moeder van zijn kind zou hebben ondersteund. Het gesolliciteerd karakter van voorliggende stukken kan aldus niet worden uitgesloten. De verklaringen van de moeder en de vader van het kind zijn uiteenlopend. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, kan heden niet blijken en zal in onderling overleg of voor een rechtbank moeten beslecht worden. In elk geval kan heden niet gesteld worden dat betrokkene over het omgangsrecht of recht van bewaring over het minderjarige kind zou beschikken.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Tot slot kan niet blijken dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets in het dossier kan blijken dat hij werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden tijdelijk het verblijfsrecht bekwam als student en dat een verwante zich voor hem garant stelde. Nu betrokkene niet meer over het verblijfsrecht als student beschikt en hij geen verlenging daartoe aanvroeg, kan die garantstelling heden niet blijken. Evenmin legde hij daar zelf iets van voor, hoewel het in het onderzoek melding wordt gemaakt van bewijs dat moet worden voorgelegd van huidige activiteiten of bestaansmiddelen waar betrokkene heden over kan beschikken, in eigen

hoofde of mogelijks door toedoen van derden, [...] en dat alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd. Uit de voor DVZ beschikbare gegevens blijkt bijgevolg dat betrokkene aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voldoet, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Voor wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier niet kan blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op 31.07.2019 (bijlage 19ter). Evenwel dient opgemerkt te worden dat hij het land van herkomst verlaten heeft in september 2016 in het kader van studies alhier. Desalniettemin kan gesteld worden dat dit een relatief korte periode betreft, en is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene heeft immers 27 jaar in het land van herkomst verbleven, hetgeen niet kan opwegen tegenover de enkele jaren in België. Verder blijkt betrokkene ook nog geregeld naar zijn familie terug te reizen: uit het politieverlag dd. 02.07.2020 blijkt dat betrokkene van 22.07.2020 tot 9.08.2020 naar Kameroen op vakantie is geweest. Ook in zou hij november 2018 teruggereisd zijn (of had hij minstens die intentie) wegens een overlijden in de familie. Dit alles toont aan dat betrokkene nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst en dat hij er ook nog familie en/of een sociaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen. Verder kan redelijkerwijs verondersteld worden dat hij de taal van het land nog machtig is gelet hij is er opgegroeid, het grootste deel van zijn leven daar heeft verbleven en duidelijk nog contacten onderhoudt met zijn familie. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen, of de draad van voorheen terug op te pikken. Voor wat betrokkenes economische integratie betreft, dient vastgesteld te worden dat hij naar aanleiding van het aan hem op 02.07.2020 betekende onderzoek geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit blijkt dat hij heden tewerkgesteld zou zijn. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het verleden (2017 – 2019) zou tewerkgesteld geweest zijn (cfr. document RSZ-databank dd. 09.11.2018). Hij legt heden evenwel niets voor van een eventuele tewerkstelling. Voor zover hij wel degelijk nog zou tewerkgesteld zijn, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar opnieuw aan de slag te gaan. Voor wat de sociale en culturele integratie in het Rijk betreft, legde betrokkene een inschrijvingsbewijs dd. 23.09.2019 voor aan Artevelde Hogeschool voor schooljaar 2019 – 2020. Uit het dossier kan verder blijken dat betrokkene in het verleden meermaals niet slaagde. Het is niet duidelijk of betrokkene heden nog steeds school loopt en of hij wel voldoende credits behaalde om zijn studies desgevallend verder te zetten of af te ronden. In elk geval kan heden niet uit het dossier kan dat betrokkene op een manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds grotendeels besproken. Betrokkene is reeds minstens sinds 08.06.2020 niet meer bij zijn Belgische partner en kindje gevestigd (cfr. PV dd. 09.06.2020, hetwelke ook qua tijdsrelaas lijkt overeen te stemmen met de verklaringen van betrokkene). De wettelijke samenwoning werd stopgezet op 19.06.2020. Voor wat het kindje N. C., L. S. (RR: ...) betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene allerhande verklaringen op eer aan de voorgelegde foto's toevoegde maar hij staafde deze niet met objectieve gegevens. De verklaringen, net zoals de storting die gebeurde na betekening van het onderzoek, dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens in het dossier kan bijvoorbeeld blijken dat betrokkene reeds stappen ondernam om omgangsrecht af te dwingen via de rechtbank noch kan blijken dat hij daadwerkelijk (schriftelijk?) om een overleg verzocht om in onderlinge overeenstemming tot bepaalde afspraken te komen. Bovendien stemmen de verklaringen van betrokkene niet overeen met die van referentiepersoon. Betrokkene en de moeder van het kind kunnen tot een omgangsregeling komen waarbij het hoger belang van het kindje voorop staat, en rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene. Zo kan hij bijvoorbeeld contacten

met het onderhouden via moderne communicatiemiddelen, zoals hij klaarblijkelijk ook nu reeds nu en dan contact heeft met het kind, alsook via periodieke bezoeken. Voor zover betrokkene daar voldoende inspanningen toe levert, kan betrokkene op die manier zijn vaderschap toch opnemen. Verder kan niet blijken dat betrokkene een nieuwe relatie in het Rijk zou hebben aangeknoopt.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene op een manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

"4.1.1.

Het beroep tegen de bestreden beslissing valt onder de gevallen opgenomen in artikel 39/79 Vw en is zodus van rechtswege schorsend.

De bestreden beslissing stelt eveneens dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst :

"Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel." (zie akte van kennisgeving, stuk 1)

4.1.2.

Met de schorsende werking is geen rekening gehouden door de verweerster aangezien de verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking en het feit dat hij geen uitwijzingsbevel krijgt, reeds is afgevoerd uit het register.

Inderdaad, in het register staan volgende wettelijke informatie m.b.t. de verzoeker vermeld :

"Waarschuwing

Waarschuwing De betreffende persoon is geradiëerd tengevolge verlies van recht van verblijf Code RN/RR-5170"

(zie het stuk 2)

De verzoeker is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd.

Met andere woorden nog vóór de verzoeker kennis heeft van de bestreden beslissing en nog voor de beroepstermijn verstreken was is hij al afgevoerd uit het register.

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen.

Het middels huidig verzoekschrift ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht.

4.1.3.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de verweerster de verzoeker, in afwachting van het beroep ten gronde, niet kan afvoeren uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Evenwel stelt de bestreden beslissing :

"Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

Toch is het supprimeren uit het register nog vóór het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd.

Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verblijfsrecht ingetrokken wordt en dat de F- kaart dient te worden gesupprimeerd, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden.

De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat er geen uitwijzingsbevel gegeven wordt.

De verzoeker verliest het verblijfsrecht, wordt gesupprimeerd uit het register maar dient het land niet te verlaten?

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling om de verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking van het beroep doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet dan ook niet.

4.1.4.

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel cfr. artikel 13 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Vermeld artikel luidt als volgt:

"ARTIKEL 13

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Ook al is schorsend rechtsmiddel voorzien in de Belgische wetgeving, in de praktijk wordt aan schorsend effect van het beroep geen gevolg geven.

De beroepstermijn was nog niet eens verstreken en verzoeker was reeds geradiëerd. De mogelijkheid tot beroep is dusdanig niet "daadwerkelijk" te noemen.

4.1.5.

Verzoeker rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden. Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing eveneens vernietigd te worden (zie verder meer).

De beginselen van behoorlijk bestuur zoals hieronder omschreven werden door de houding van de verweerster tevens naast zich neergelegd. De voortijdige radiëring is niet redelijk te noemen."

2.1.2. Artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

[...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

[...]"

De schorsende werking zoals voorzien door deze bepaling impliceert dus dat verzoeker hangende het huidige beroep niet het voorwerp kan uitmaken van een maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging. Uit niets blijkt dat verzoeker, in strijd met deze bepaling gedwongen werd verwijderd of zal worden verwijderd van het Belgische grondgebied alvorens de Raad uitspraak heeft gedaan over het beroep. In tegendeel: de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf werd uitdrukkelijk genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker in het kader van het huidige beroep in het bezit werd gesteld van een bijlage 35, waarin het volgende wordt gesteld:

"De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot het verblijf, maar mag op het grondgebied van het Rijk blijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Een schending van artikel 39/79, §1, 7° van de Vreemdelingenwet blijkt dus niet.

Voor het overige moet erop worden gewezen dat de administratieve gevolgen die al dan niet reeds werden gekoppeld aan de bestreden beslissing geen invloed hebben op de wettigheid ervan en dus niet kunnen leiden tot de vernietiging van deze beslissing. De schending van artikel 13 van het EVRM kan *in casu* dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van het hoorrecht *"als beginsel van behoorlijk bestuur, minstens onder art. 41 van het handvest dan wel als algemeen beginsel van Unie recht"*, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het hoger belang van het kind *"zoals opgenomen in het artikel 22bis Grondwet, artikel 24 Handvest EU Grondrechten"*.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.2.1.

Te respecteren toepasselijke beginselen en bepalingen

De verweerster is gehouden de formele en de materiële motiveringsplicht te respecteren.

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het artikel 62 §1 Vw voorziet in het recht om gehoord te worden.

Dit artikel is toepasselijk bij beslissingen tot beëindiging of intrekking van verblijf.

Daarnaast is de/het hoorplicht/recht in het Belgisch administratief recht een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dient de hoorplicht te worden gewaarborgd in geval de overheid een individuele beslissing neemt die de burger ernstig in zijn belangen aantast alsook moet de maatregel gestoeld zijn op een gedrag dat de burger als tekortkoming wordt aangerekend (RVV 27.08.2014; 17.12.2014).

Tenslotte bestaat de hoorplicht onder artikel 41 van het Handvest dan wel als algemeen Uniebeginsel. Om te worden gehoord is enkel vereist dat de maatregel nadelig is voor de burger zonder dat er gedragsvoorwaarden worden gesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

4.2.2.

Uitzonderingsgronden in het artikel 42 quater V.w.

Artikel 42 quater § 4 2° en 3 ° Vw luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1°(...)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°,

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4°(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

De verweerster besluit dat hoewel er gemeenschappelijk kind is 'uit niets blijkt' dat de verzoeker het recht van bewaring zou hebben of omgangsrecht zou hebben met het kind.

Dit is frappant te noemen.

De verzoeker verwijst vooreerst naar de tijdslijn:

- *De wettelijke samenwoning met de Belgische partner werd op 19.06.2020 stopgezet ;*
- *Amper 5 dagen later kreeg hij de brief mogelijke beslissing einde verblijf vanwege de DVZ met de vraag inlichtingen te verschaffen omtrent zijn huidige situatie, op 24.06.2020 ;*
- *De verzoeker legde verschillende stukken voor in reactie hierop ;*
 - a. *Inschrijvingsbewijs dd. 23.09.2019 Artevelde Hogeschool ;*
 - b. *Attest OCMW dd. 13.07.2020 geen financiële steun ;*
 - c. *Foto's met zijn kind, kleren, geschenken alsook betaling van financiële steun ten behoeve van het kind twv 150 euro dd. juli 2020.*
- *Op 02.07.2020 werd het onderzoek betekend.*

Alwaar verweerster de verzoeker verwijt dat er slechts één geldelijke storting twv 150 euro werd gedaan en één rekening van Hema wordt voorgelegd daterend van na de betekening van het onderzoek en deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker nog geen twee weken na de betekening van het onderzoek uiteen was met zijn Belgische partner!

Het is logisch dat de verzoeker op dat moment niet meer stukken kon voorleggen dan dat gezien vermelde tijdslijn. Hij kan toch moeilijk reeds alimentatie betalen wanneer partijen nog samenwonen?!

De motieven van de verweerster zijn niet deugdelijk.

De verweerster stelt verder dat "niet gesteld kan worden dat betrokkenen over het omgangsrecht of recht van bewaring over het minderjarig kind zou beschikken".

Verzoeker wijst opnieuw naar de tijdslijn; alsof het omgangsrecht/recht van bewaring enkele dagen na de beëindiging van het partnerschap reeds definitief kan worden geregeld...

Intussen werd een procedure voor de familierechtbank te Gent opgestart door de verzoeker m.b.t. de regeling van L. Op 10.12.2020 werd een tussenvonnis geveld met een voorlopige regeling.

*De zaak werd in voorzetting uitgesteld naar de zitting van 18 maart 2021.
(zie het stuk 3)*

Er werd bij wijze van voorlopige regeling bepaald dat L. hoofverblijf houdt bij de moeder en er twee contactmomenten per week zijn met L. voor de verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd.

Intussen betaalt verzoeker een voorlopige onderhoudsbijdrage twv 100 euro/maand meer de helft van de bijzondere kosten.

Er werd een maatschappelijk onderzoek bevolen t.a.v. beide partijen.

Er dus nog geen definitieve regeling m.b.t. het kind.

Dit is cruciale informatie.

De verweerster stoelt haar beslissing op informatie dewelke zij bezit toen de breuk tussen verzoeker en zijn partner nog maar zeer recent was, en neemt een beslissing o.b.v. de informatie van toen, ruim 7 maanden nadien. Dit is onzorgvuldig en niet redelijk te noemen.

Daarenboven gaat verweerster opnieuw veel te kort door de bocht alwaar ze stelt dat er uit het dossier niet kan blijken dat de verzoeker voldoende bestaansmiddelen zou hebben om niet ten laste van het sociaal bijstand stelsel te vallen cfr. het artikel 42 quater § 4 laatste lid Vw.

Verzoeker heeft immers een attest OCMW dd. 13.07.2020 geen financiële steun overgemaakt aan de verweerster.

Omtrent dit uiterst relevant document zijn geen motieven terug te vinden waardoor minstens de formele motiveringsplicht geschonden is. Een dergelijk attest is minstens een begin van bewijs dat de verzoeker aan de voorwaarde niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk voldoet.

Uit de informatie dat de verweerster zelf bezit blijkt daarenboven dat verzoeker nooit beroep heeft gedaan op enige uitkering in het Rijk.

Het valt verzoeker ook niet te verwijten dat hij n.a.v. een brief vanwege verweerster met de vraag informatie over zijn individuele situatie zonder te specificeren omtrent welke elementen zij informatie nodig heeft, niet alle 'juiste' documenten voorlegt.

4.2.3.

Schending van de hoorplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur

Verweerster had de verzoeker in dit kader moeten horen, te meer wanneer verweerster vaststelt dat zij niet over recente gegevens beschikt in het dossier.

Zij nam de beslissing bijna 8 maanden na de betekening van het onderzoek.

Het is normaal dat ten tijde van het onderzoek er nog geen regeling rond Léa was; partijen waren nog maar net uiteen.

Het valt absoluut niet uit te sluiten dat verweerster tot een ander besluit zou kunnen gekomen zijn mocht zij verzoeker hebben gehoord en over deze feiten beschikken ten tijde van haar beslissing (RVV 15.03.2016, 21.07.2016).

De zorgvuldigheidsplicht dwingt verweerster met kennis van zaken tot een besluit te komen en in voorliggend geval om verzoeker te horen en dit minstens op grond van het Europese normen.

De hoorplicht werd hier als algemeen beginsel in het Belgisch administratief recht, minstens als een beginsel van Unierecht dan wel EU grondrecht geschonden (zie supra).

Het HVJ stelt duidelijk dat eenieder moet worden gehoord vooraleer jegens hem een nadelige beslissing wordt genomen waarbij betrokkene elementen zou kunnen hebben aangebracht die zouden kunnen tot een andere beslissing leiden (HVJ 9.02.2017; HVJ 5.11.2014).

Verzoeker verwijst naar het arrest van Uw Zetel dd. 08.02.2016 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat in het kader van een zorgvuldig onderzoek het hoorrecht zich opdringt.

Dat de verweerster in casu toegeeft dat 'hoe de vork aan de steel zit, kan heden niet blijken'.

Dat de verzoeker weldegelijk onder de uitzondering van artikel 42 quater § 2°-3e lid Vw kan vallen en dat de beslissing veel te voorbarig genomen is.

Nogmaals, het is logisch dat de regeling rond L. niet onmiddellijk na de breuk rond is.

Dat wanneer de verweerster niet voldoende kennis heeft over onder meer de situatie met het kind, de verzoeker bijkomend moest horen.

Dat de beslissing immers in strijd kan zijn met de grondrechten van L. en de verzoeker, onder meer het artikel 8 E.V.R.M (zie verder), en dat de verweerster dus niet zonder kennis van zaken een dergelijk vergaande beslissing kan nemen.

De verweerster is uiterst onzorgvuldig te werk gegaan.

De hoorplicht werd geschonden.

4.2.4.

Humanitaire gronden

Artikel 42 quater § 1 derde lid luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uw Zetel stelt dat het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is geschonden wanneer verweerster nalaat een billijke afweging te maken tussen de betrokken rechtmatige belangen in het bijzonder de grondrechten zoals art. 8 EVRM (zie o.a. RVV 18.03.2016, 30.04.2010).

Er dient een fair balance test te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van de betrokkene waaronder het gezinsleven van betrokkenen en het algemeen belang. Wordt dit niet of niet op een adequate wijze gedaan dan wordt artikel 8 EVRM geschonden (RVV 13.01.2016, 22.05.2017).

Hieronder zal worden aangetoond dat er geen adequate afweging werd gemaakt door verweerster in casu en dat verschillende grondrechten werden geschonden.

De motiveringsplicht en verschillende beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Art 8 EVRM en art 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het EVRM en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

De verweerster houdt onvoldoende rekening met het gezinsleven van de verzoeker.

Vooreerst dient de vraag te worden gesteld of er een gezinsleven bestaat en of de band voldoende hecht is.

De relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind houdt een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L&T/Finland).

Verzoeker heeft weldegelijk een gezinsleven in België, meer bepaald ten opzichte van zijn dochtertje Léa.

De vraag naar de hechtheid van de band dringt zich op.

M.b.t. de hechtheid van de gezinsband tussen Léa en haar vader, dit wordt hieronder uiteengezet; niettegenstaande haar jonge leeftijd ziet zij haar vader twee keer per week. Daarenboven is Léa financieel afhankelijk van haar vader, hij betaalt maandelijks een onderhoudsbijdrage van 100 euro/maand en de helft van de bijzondere kosten.

De regeling is overigens nog niet definitief. De familiezaak komt op 18 maart 2021 opnieuw voor voor de Familierechtbank te Gent voor evaluatie en met oog op eventuele uitbreiding van de omgangsregeling. (zie het stuk 3)

Gelet op deze bijzondere omstandigheden is het dan ook veel te voorbarig een beslissing tot beëindig verblijf te nemen.

Over de duur van het verblijf en het gebrek aan sociale en familiebanden in het land van herkomst dient te worden benadrukt dat de verzoeker heeft zich aangepast aan de Belgische cultuur.

Hij verblijft hier bijna 5 jaren en heeft een Belgisch kind. Dat hij omwille van het overlijden van een familielid is terugkeert naar het land van herkomst toont geenszins aan dat verzoeker een netwerk heeft in het land van herkomst, wel in tegendeel. De verweerder trekt opnieuw verkeerde conclusies.

De verzoeker spreekt Frans en Nederlands. Verzoeker heeft tevens een integratiecursus gevolgd. Hij studeert aan een Nederlandstalige Hogeschool als werkstudent, de verweerder is hiervan op de hoogte.

De verzoeker werkt daarenboven fulltime.

De verzoeker is financiële onafhankelijk van het Belgisch bijstandstelsel en heeft er in zijn jaren van verblijf nooit beroep op gedaan.

Hieromtrent worden geen enkele motieven opgenomen in de beslissing. Nochtans dient de verweerder mét alle feitelijke omstandigheden rekening te houden.

Dit niet doen schendt de motiveringsplicht en getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

4.2.5.

Recht op familieleven en het belang van het kind

Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet.

De relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind houdt een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L&T/Finland).

*Er is dus weldegelijk een gezinsleven tussen vader en dochter. Zoals hoger vermeld, heeft de vader ingevolge een rechtelijke beslissing recht op omgang met zijn kind, hij heeft financiële verplichtingen t.a.v. Léa.
(zie stuk 3)*

Er bestaat een gezinsleven en de band is voldoende hecht.

Daarmee gepaard gaande werd tevens het belang van het kind werd miskent, zoals vervat in onder meer het art. 22bis grondwet, het art. 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "*

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerder wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding tussen ouder en kind enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerm minst het geval is.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag {UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met het belang van Léa in casu.

Bij het beoordelen van het recht op gezinsleven moet het belang van het kind nochtans doorwegen.

Er zijn meerdere arresten voorhanden die het verder niet toelaten van een derdelander-ouder op het grondgebied van de lidstaat waar het kind verblijft een schending van art. 8 EVRM of art. 7 van het EU Handvest teweeg brengt omdat het aldaar niet kunnen verblijven van de ouder niet in het belang van het kind kan zijn: EHRM, 31.01.2006 Rodriques da Silva/Nederland, EHRM 03.10.2014 Jeunesse/Nederland, EHRM 28.07.2011 Nunez/Norway. In die laatste zaak woog het strafblad van de vreemde ouder niet op tegen het belang van het kind. In de zaken CS en Rendon Marin (HVJ, 13.09.2016) woog het crimineel verleden van de derdelandsonderdaan eveneens niét op tegen het belang van het kind.

Het belang van het kind weegt dan ook steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (1 P., VAN ELSUWEGE, and D., KOCHNOV, "On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights", European Journal of Migration and law 2011, vol. 13, 463). Zie bijvoorbeeld het arrest EHRM Jeunesse/Nederland.

In casu wordt er op geen enkele manier een afweging gemaakt tussen het belang van de kind en de beëindiging van het verblijf van haar vader.

Het kan dan ook onmogelijk in het belang zijn van het kind dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd niettegenstaande dat haar vader financieel verantwoordelijk is voor haar en zij hem maar liefst twee keer per week ziet.

De verweerster ontnemt Léa de kans haar vader verder te leren kennen en hem verder een rol te laten spelen in zijn leven, niettegenstaande dat de Familierechtbank reeds heeft beslist dat het weldegelijk in het belang is van Léa dat zij een omgangsrecht heeft met haar vader en dit maar liefst, voorlopig, reeds twee keer per week.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van de kind.

Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Niettemin heeft de verweerster geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen de verzoeker, om vermelde reden?

Dit is niet redelijk.

De motieven waarop de bestreden beslissing gestoeld is wegen geenszins op hiertegen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er geen gezamenlijke vestiging meer is.”

Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoningst werd stopgezet op 19 juni 2020. Wél wijst hij op de uitzonderingsbepalingen die zijn voorzien bij artikel 42quater, §4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers situatie kan worden ingepast in de uitzonderingssituaties zoals voorzien in 2° of 3°, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° lijken evenmin van toepassing. Betrokkene heeft evenwel met referentiepersoon een gezamenlijk kind van Belgische nationaliteit, zijnde N. C., L. S. (RR: ...). Uit het dossier kan echter niet blijken dat betrokkene het recht van bewaring over referentiepersoon zou uitoefenen of omgangsrecht zou hebben. Hij legt enkele foto's voor van met een kindje en foto's van kleertjes/een geschenkje dewelke betrokkene zou gekocht hebben voor haar. Daarnaast legt hij ook een eenmalige storting van 150 euro voor die uitgevoerd werd in in juli 2020, meer bepaald 4 dagen na betekening van voormeld onderzoek. Ook het rekeningetje van de Hema dateert van na betekening onderzoek. Er kan niet blijken dat betrokkene dit voor het onderzoek ook reeds deed of dat hij na betekening van het onderzoek en tot op heden nog steeds de moeder van zijn kind zou hebben ondersteund. Het gesolliciteerd karakter van voorliggende stukken kan aldus niet worden uitgesloten. De verklaringen van de moeder en de vader van het kind zijn uiteenlopend. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, kan heden niet blijken en zal in onderling overleg of voor een rechtbank moeten beslecht worden. In elk geval kan heden niet gesteld worden dat betrokkene over het omgangsrecht of recht van bewaring over het minderjarige kind zou beschikken.”

Verzoeker betoogt dat het logisch is dat hij niet meer stukken kon voorleggen dan hij heeft gedaan, omdat hij en zijn partner nog geen twee weken uit elkaar waren toen hem de brief aangaande het onderzoek werd betekend. Hij betoogt dat ondertussen een procedure werd opgestart voor de familierechtbank van Gent, in het kader waarvan een tussenvonnis werd geveld met een voorlopige regeling op 10 december 2020. Hierin wordt bepaald dat het kind hoofdverblijf houdt bij de moeder en er twee contactmomenten per week zijn, een voorlopige onderhoudsbijdrage ten belope van 100 euro per maand en een maatschappelijk onderzoek wordt bevolen. Verzoeker verwijt de verwerende partij verder dat zij haar beslissing stoelt op informatie die dateert van toen de breuk zeer recent was en zij pas bijna 8 maanden later een beslissing neemt. Dit is onzorgvuldig en niet redelijk, zo stelt hij. In die omstandigheden had hij moeten worden gehoord, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, temeer nu de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing stelt: *“Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, kan heden niet blijken”*.

Verzoeker ontving op 2 juli 2020 de op 24 juni 2020 gedateerde brief vanwege de verwerende partij om zijn situatie toe te lichten. In deze brief wordt het volgende gesteld:

“Geachte mijnheer

Uit het administratieve dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, is stopgezet. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde atteste dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat u een financiële en affectieve band met het Belgisch kind N. C. L. S. (RR: ***) heeft behouden sinds u niet meer op hetzelfde adres woont als het kind. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind. (voor zover er geen gezamenlijke vestiging meer is met de voormalige EU-partner) schrappen wat niet past)

4. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

5. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Verzoeker werd dus duidelijk verzocht om desgevallend het bewijs voor te leggen van een financiële en affectieve band met zijn kind sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind, en meer concreet het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

Bij aanvang van deze brief werd verzoeker gevraagd binnen de maand na kennisname ervan de gevraagde bewijzen voor te leggen.

Het klopt dat verzoeker en zijn partner nog maar net uit elkaar waren toen hem de brief aangaande het onderzoek werd betekend. Echter, los van de vraag of dit het voorleggen van de gevraagde bewijzen binnen de termijn van een maand mogelijk zou bemoeilijken, moet worden benadrukt dat in fine van diezelfde brief werd gesteld dat "voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart".

Deze elementen leiden de Raad tot de conclusie dat

- Verzoeker er door de verwerende partij op attent werd gemaakt dat de verwerende partij zou nagaan of hij, ondanks de stopzetting van de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had verkregen, dat verblijfsrecht zou kunnen verderzetten indien aan de voorwaarden daartoe is voldaan;
- Verzoeker door de verwerende partij werd gewezen op het belang van het voorleggen van bewijzen van een financiële en affectieve band met zijn kind sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind en *in concreto* van het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat hij mee financieel instaat voor het kind;
- Verzoeker door de verwerende partij werd aangezocht om relevante wijzigingen van zijn situatie ook na de termijn van dertig dagen binnen dewelke hij de bewijzen in beginsel moest voorleggen door te geven;

Dat hij dus niet de tijd zou hebben gehad om één en ander aan te tonen omdat de brief over het onderzoek hem al zo snel na de beëindiging van de wettelijke samenwoning werd betekend, gaat dan ook niet op. De bestreden beslissing werd pas genomen op 27 januari 2021, hetgeen verzoeker ruimschoots de tijd gaf om te beginnen met het treffen van de nodige regelingen en de bewijzen daarvan voor te leggen aan de verwerende partij. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt de bestreden beslissing ruim 7 maanden nadat het onderzoek werd gevoerd te hebben genomen, valt dan ook niet in te zien welk belang hij heeft bij deze grief, nu het tijdsverloop hem precies toeliet zijn dossier

aan te vullen met de meest recente gegevens en dit tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing voorbarig is, nu blijkt dat hij in de periode tussen de brief inzake het onderzoek en het nemen van de bestreden beslissing ook daadwerkelijk de nodige regelingen heeft getroffen, getuige daarvan de zaak die hij aanhangig heeft gemaakt bij de familierechtbank. Dit resulteerde in het vonnis van 10 december 2020 waarin een maatschappelijk onderzoek werd bevolen, wordt bepaald dat de moeder het exclusief ouderlijk gezag zal uitoefenen over het kind dat op haar adres zal worden ingeschreven, dat de partijen worden verwezen naar de vzw De Bleekweide om de contacten tussen verzoeker en zijn kind op te starten en te begeleiden *“zo mogelijk mits twee contactmomenten per week”* en dat de vader een voorlopige maandelijks onderhoudsbijdrage van 100 euro betaalt ten behoeve van het kind. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit vonnis, dat dateert van anderhalve maand vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, niet door verzoeker werd overgemaakt aan de verwerende partij, niettegenstaande hij ertoe werd aangespoord om relevante wijzigingen door te geven. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij : de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

In de periode tussen 2 juli 2020 en 27 januari 2021 bezorgde verzoeker dus niet meer dan enkele foto's, een rekening van de Hema en het bewijs van een eenmalige storting van 150 euro, ten bewijze van de band met zijn dochter. Hierover oordeelde de verwerende partij dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker voor en na de betekening van de brief moeder en kind zou hebben gesteund, dat het gesolliciteerd karakter van de stukken niet kan worden uitgesloten, dat de verklaringen van moeder en vader van het kind uiteenlopend zijn en dat het dus niet duidelijk is hoe de vork aan de steel zit, dat dat in onderling overleg zal moeten worden beslecht of in de rechtbank, en dat in ieder geval heden niet kan vastgesteld worden dat verzoeker over het omgangsrecht of het recht van bewaring over zijn kind zou beschikken.

Verzoeker stelt daar tegenover dat, aangezien de verwerende partij zelf aangaf dat niet duidelijk was hoe de vork in de steel zit, en gelet op het tijdsverloop tussen de betekening van het onderzoek en het nemen van de bestreden beslissing, hij had moeten worden gehoord. De Raad is evenwel van oordeel dat hij met dit argument geen ondeugdelijk handelen van de verwerende partij aantoont. Immers, het weze herhaald dat verzoeker door de verwerende partij werd uitgenodigd om de nodige stukken bij te brengen binnen een termijn van dertig dagen én dat daaraan werd toegevoegd dat verzoeker *“voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, relevante wijzigingen van zijn situatie diende door te geven aan onze diensten, dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart”*. Verzoeker werd aldus in de gelegenheid gesteld om alle relevante gegevens aan de verwerende partij te bezorgen opdat deze volledig geïnformeerd kon komen tot een besluit. Hiermee werd de finaliteit van het hoorrecht gerespecteerd. Verzoeker toont niet aan dat hij niet kon voldoen aan de vraag van de verwerende partij om haar op de hoogte te houden. Het middel gesteund op de schending van het hoorrecht kan dus niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het gestelde in de beslissing dat heden niet kan blijken hoe de vork in de steel zit, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze zinsnede heeft betrekking op de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker en die van zijn ex-partner over zijn houding tot het kind niet overeenstemmen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de foto's, de rekening en de eenmalige storting geen blijk geven van de vereiste dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor de uitzonderingen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt vooropgesteld dat hij in onderling overleg of bij gerechtelijke beslissing een recht van bewaring of een omgangsrecht zou hebben bekomen.

De Raad kan met het vonnis van 10 december 2020 thans geen rekening houden: hij moet zich immers, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Alleen al op grond van de voorgaande vaststellingen kon de verwerende partij oordelen dat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid 2° en 3° niet van toepassing waren. Aangezien verzoeker verder niet betwist dat de uitzonderingsgronden 1° en 4° evenmin van toepassing

waren, is de motivering aangaande de cumulatieve voorwaarde van artikel 42quater, §4, tweede lid overtuigend. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de grieven die hij tegen dit motief richt.

Verzoeker viseert verder de beoordeling van de humanitaire elementen waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt dat hij bijna 5 jaar in België verblijft, zich heeft aangepast aan de Belgische cultuur en hier een Belgisch kind heeft. Het feit dat hij naar aanleiding van het overlijden van een familielid is teruggekeerd naar zijn land van herkomst toont niet aan dat hij aldaar een netwerk heeft, wel integendeel. Hij wijst erop dat hij Nederlands en Frans spreekt, een integratiecursus heeft gevolgd, als werkstudent aan de Hogeschool studeert en fulltime werkt zodat hij financieel onafhankelijk is en nooit een beroep heeft gedaan op het sociaal bijstandstelsel. Hierover wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, zo stelt hij. Er werd dus niet met alle elementen rekening gehouden, zodat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek en de motiveringsplicht wordt geschonden, aldus verzoeker.

De verwerende partij heeft hierover het volgende geoordeeld:

“Voor wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier niet kan blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op 31.07.2019 (bijlage 19ter). Evenwel dient opgemerkt te worden dat hij het land van herkomst verlaten heeft in september 2016 in het kader van studies alhier. Desalniettemin kan gesteld worden dat dit een relatief korte periode betreft, en is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene heeft immers 27 jaar in het land van herkomst verbleven, hetgeen niet kan opwegen tegenover de enkele jaren in België. Verder blijkt betrokkene ook nog geregeld naar zijn familie terug te reizen: uit het politieverlag dd. 02.07.2020 blijkt dat betrokkene van 22.07.2020 tot 9.08.2020 naar Kameroen op vakantie is geweest. Ook in zou hij november 2018 teruggereisd zijn (of had hij minstens die intentie) wegens een overlijden in de familie. Dit alles toont aan dat betrokkene nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst en dat hij er ook nog familie en/of een sociaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen. Verder kan redelijkerwijs verondersteld worden dat hij de taal van het land nog machtig is gelet hij is er opgegroeid, het grootste deel van zijn leven daar heeft verbleven en duidelijk nog contacten onderhoudt met zijn familie. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen, of de draad van voorheen terug op te pikken. Voor wat betrokkenes economische integratie betreft, dient vastgesteld te worden dat hij naar aanleiding van het aan hem op 02.07.2020 betekende onderzoek geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit blijkt dat hij heden tewerkgesteld zou zijn. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in het verleden (2017 – 2019) zou tewerkgesteld geweest zijn (cfr. document RSZ-databank dd. 09.11.2018). Hij legt heden evenwel niets voor van een eventuele tewerkstelling. Voor zover hij wel degelijk nog zou tewerkgesteld zijn, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar opnieuw aan de slag te gaan. Voor wat de sociale en culturele integratie in het Rijk betreft, legde betrokkene een inschrijvingsbewijs dd. 23.09.2019 voor aan Artevelde Hogeschool voor

schooljaar 2019 – 2020. Uit het dossier kan verder blijken dat betrokkene in het verleden meermaals niet slaagde. Het is niet duidelijk of betrokkene heden nog steeds school loopt en of hij wel voldoende credits behaalde om zijn studies desgevallend verder te zetten of af te ronden. In elk geval kan heden niet uit het dossier kan dat betrokkene op een manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing.[...]”

Uit deze motieven blijkt dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die hij ter kennis had gebracht van de verwerende partij. Over zijn tewerkstelling werd gesteld dat hij geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit blijkt dat hij heden tewerkgesteld zou zijn en dat voor zover hij wel degelijk nog zou tewerkgesteld zijn, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Verzoeker kan derhalve niet volstaan met een verwijzing naar zijn fulltime tewerkstelling en evenmin met een verwijzing naar het feit dat nooit een beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel om deze motieven als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig af te doen.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat hij als werkstudent studeert aan een Nederlandstalige hogeschool, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij kennis heeft genomen van een inschrijvingsbewijs voor schooljaar 2019 – 2020, maar er ook op heeft gewezen dat verzoeker in het verleden meermaals niet slaagde, dat het niet duidelijk is of betrokkene heden nog steeds school loopt en of hij wel voldoende credits behaalde om zijn studies desgevallend verder te zetten of af te ronden. Verzoeker kan ook hier niet zonder meer poneren dat hij studeert als werkstudent zonder meer om de motivering ter zake als ondeugdelijk af te doen.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij de verkeerde conclusies trekt aangaande zijn terugkeer naar het land van herkomst voor wat betreft het beoordelen van de banden met Kameroen. Echter, de Raad stelt vast dat hij met het louter tegenspreken van de verwerende partij niet aantoonst dat deze laatste deze binding op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Zij heeft immers rekening gehouden met het feit dat verzoeker sedert september 2016 in België verblijft, maar dat dit niet kan opwegen tegen de 27 jaar in het land van herkomst; dat verzoeker in november 2018 is teruggereisd wegens een overlijden in de familie en dat hij in de zomer van 2020 enkele weken naar Kameroen op vakantie is geweest, en dat dit aantoonst dat hij nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst en er ook nog familie en/of een sociaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen; dat redelijkerwijs kan verondersteld worden dat hij de taal van het land nog machtig is en dat uit het dossier er geen onoverkomelijke obstakels blijken te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt; dat hij nog voldoende jong is om zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen, of de draad van voorheen terug op te pikken.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat bepaalde elementen die hij had overgemaakt ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd.

Wat de gezinssituatie van verzoeker betreft, wordt tot slot het volgende gesteld:

“Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds grotendeels besproken. Betrokkene is reeds minstens sinds 08.06.2020 niet meer bij zijn Belgische partner en kindje gevestigd (cfr. PV dd. 09.06.2020, hetwelke ook qua tijdsrelatie lijkt overeen te stemmen met de verklaringen van betrokkene). De wettelijke samenwoning werd stopgezet op 19.06.2020. Voor wat het kindje N. C., L. S. (RR: ...) betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene allerhande verklaringen op eer aan de voorgelegde foto's toevoegde maar hij staafde deze niet met objectieve gegevens. De verklaringen, net zoals de storting die gebeurde na betekening van het onderzoek, dienen beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens in het dossier kan bijvoorbeeld blijken dat betrokkene reeds stappen ondernam om omgangsrecht af te dwingen via de rechtbank noch kan blijken dat hij daadwerkelijk (schriftelijk?) om een overleg verzocht om in onderlinge overeenstemming tot bepaalde afspraken te komen. Bovendien stemmen de verklaringen van betrokkene niet overeen met die van referentiepersoon. Betrokkene en de moeder van het kind kunnen tot een omgangsregeling komen waarbij het hoger belang van het kindje voorop staat, en rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene. Zo kan hij bijvoorbeeld contacten met het onderhouden via moderne communicatiemiddelen, zoals hij klaarblijkelijk ook nu reeds nu en dan contact heeft met het kind, alsook via periodieke bezoeken. Voor zover betrokkene daar voldoende

inspanningen toe levert, kan betrokkene op die manier zijn vaderschap toch opnemen. Verder kan niet blijken dat betrokkene een nieuwe relatie in het Rijk zou hebben aangeknoopt.”

Verzoeker betoogt dat deze motivering onvoldoende rekening houdt met het gezinsleven dat hij heeft met zijn dochter, dat de relatie tussen ouder en kind een vermoeden van gezinsleven inhoudt, en dat de vraag naar de hechtheid van de band zich opdringt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij middels de brief van 26 juni 2020 verzoeker had uitgenodigd om de hechtheid van de band met zijn dochter aan te tonen. Van het vermoeden van gezinsleven tussen verzoeker en zijn ouder kon niet zonder meer worden uitgegaan. Immers, in het dossier bevinden zich verklaringen van verzoekers ex-partner waarin zij andersluidende verklaringen aflegt over verzoekers houding ten opzichte van zijn dochter. Zij verklaarde immers in het kader van een aangifte van een schijnrelatie op 2 juli 2020 dat hij niet echt geïnteresseerd is in het kind en gaf daarover wat toelichting. In die omstandigheden kan er alle begrip voor worden opgebracht dat de verwerende partij haar beslissing wil steunen op objectieve bewijskrachtige gegevens aangaande de band tussen verzoeker en zijn kind. Zoals reeds gesteld werd verzoeker in de gelegenheid gesteld om deze bij te brengen, doch hij heeft daaraan verzaakt. Om dezelfde reden als hiervoor reeds werd toegelicht kan de Raad de bestreden beslissing niet vernietigen op grond van gegevens die door verzoeker niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij. Ook hier is de verwijzing naar de procedure die werd opgestart voor de familierechtbank dus niet dienstig.

Gelet op de tegenstrijdige verklaringen tussen de voormalige partners over verzoekers band met het kind waardoor het vermoeden van een gezinsleven tussen het kind en verzoeker niet zonder meer overeind blijft, en gelet op het feit dat verzoeker aan de verwerende partij geen objectieve gegevens heeft overgemaakt over de hechtheid van deze band, kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind in het licht van het vermeende gezinsleven tussen verzoeker en het kind. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn dochter de kans wordt ontnomen om haar vader een rol te laten spelen in haar leven temeer nu de familierechtbank al heeft beslist dat het wel degelijk in het belang van het kind is dat zij een omgangsrecht heeft met haar vader, weze benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel impliceert. Verzoeker kan, indien hij van oordeel is dat hij de band met zijn Belgische dochter afdoende kan aantonen, zijn aanspraken op dat vlak laten gelden middels het indienen van een goed gedocumenteerde aanvraag via de geëigende procedure.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS